

na zem. Nechápu, proč lidé věnují tolik úsilí tomu, aby se naučili chodit po dvou. K čemu je to dobré? Několikrát jsem to zkusil, ale prostě to nešlo. Případá mi to jako ta nejnepřirozenější věc na světě.

Nicky jsem měl rád. Vždycky mě zahrnovala pozorností, hrála si se mnou a šimrala mě na hlavě a pod bradou tak, jak se mi to líbí, takže jsem spokojeně předl.

„Takže, má z toho Karolina radost?“ zeptala se Nicky, když jí Laura všechno vylíčila.

„Ne. Je naštvaná.“ Laura si povzdychla a potřásla hlavou. „Řekla Julianovi, že nechce jet, a od té doby na nás skoro nepromluvila. Dneska ráno odešla do školy rozmrzelá.“

„No, celý měsíc je dlouhá doba. Asi jí budou chybět kamarádi. Dostává se do věku, kdy jsou pro ni stejně důležité jako rodina.“

„Já vím. Navíc je naštvaná kvůli září, kdy má nastoupit do jiné školy než její kamarádi z vesnice. Pevně doufám, že jsme se rozhodli správně, Nicky, když jsme ji přihlásili na soukromé gymnázium. Měla jsem radost, že si udělala tolik kamarádů, když začala chodit do zdejší školy. Cítila se doma velmi osamělá.“

To bylo předtím, než si mě vzali k sobě, ale věděl jsem všechno od Olivera, protože před mým narozením jejich rodinu navštěvoval. Karolina byla moc nemocná a Laura byla zřejmě její ošetřovatelka, a pak se Julian rozhodl, že ji chce za ženu.

„Bude v pohodě. Až do školy Sv. Margarety nastoupí, určitě si hned najde nové kamarády,“ uklidnila ji Nicky. Laura si znovu povzdychla.

„Taky doufám. Upřímně, děláme si o ni starosti. V poslední době nám připadá pořád unavená a apatická. Skoro

na všechno, co řeknu, odsekne. Před několika dny jsem ji požádala, aby si uklidila pokoj, a ona vyštěkla: *„Ty mi nebudeš říkat, co mám dělat, nejsi moje máma.“*

„Ach, zlato. To tě muselo zabolet.“

„Podle mě na ni pořád myslí. Je to asi normální, přestože byla ještě hodně malá, když jí maminka umřela. Nikdy jsem se ale nesnažila zaujmout její místo.“

„Já vím. Karolina tě má moc ráda, Lauro. Třeba je opravdu jen unavená. Blíží se konec pololetí – všechny děti se už určitě nemůžou dočkat prázdnin.“

„Máš pravdu. Každopádně jde příští týden na pravidelnou kontrolu do nemocnice. Chceme jejího ošetřujícího lékaře požádat, aby jí udělal nějaká vyšetření.“

„Vážně? Až takový máte strach?“ Nicky vzala Lauru za tlapku. „Snad si nemyslíš, že se jí vrátila leukemie?“

„Samozřejmě se toho bojíme,“ pronesla Laura tiše. „Je těžké nebát se nejhoršího. Léčba skončila teprve před rokem.“

Nicky Lauru objala. Pochopil jsem, že už mě nebude hladit, proto jsem jí seskočil z klína a odběhl si hrát ven. Jak jistě víte, našemu domu se říká Velký dům, a tak mám ve svém teritoriu spoustu krásných míst a spoustu plotů k obchůzkám, abych se ujistil, že se nikdo z vás nevlíží dovnitř bez mého svolení. Je to velká zodpovědnost. Byl krásný teplý den a ve vzduchu se vznášely nejrůznější vůně či omámený hmyz a ptáci ze stromů a keřů, a tak jsem pobíhal venku, honil na slunci svůj stín a musel být pryč dále, než jsem si myslel.

Když jsem se konečně vrátil, všichni už byli doma. A k mému znechucení si mě zase nikdo nevyšiml, protože probíhala další hádka.